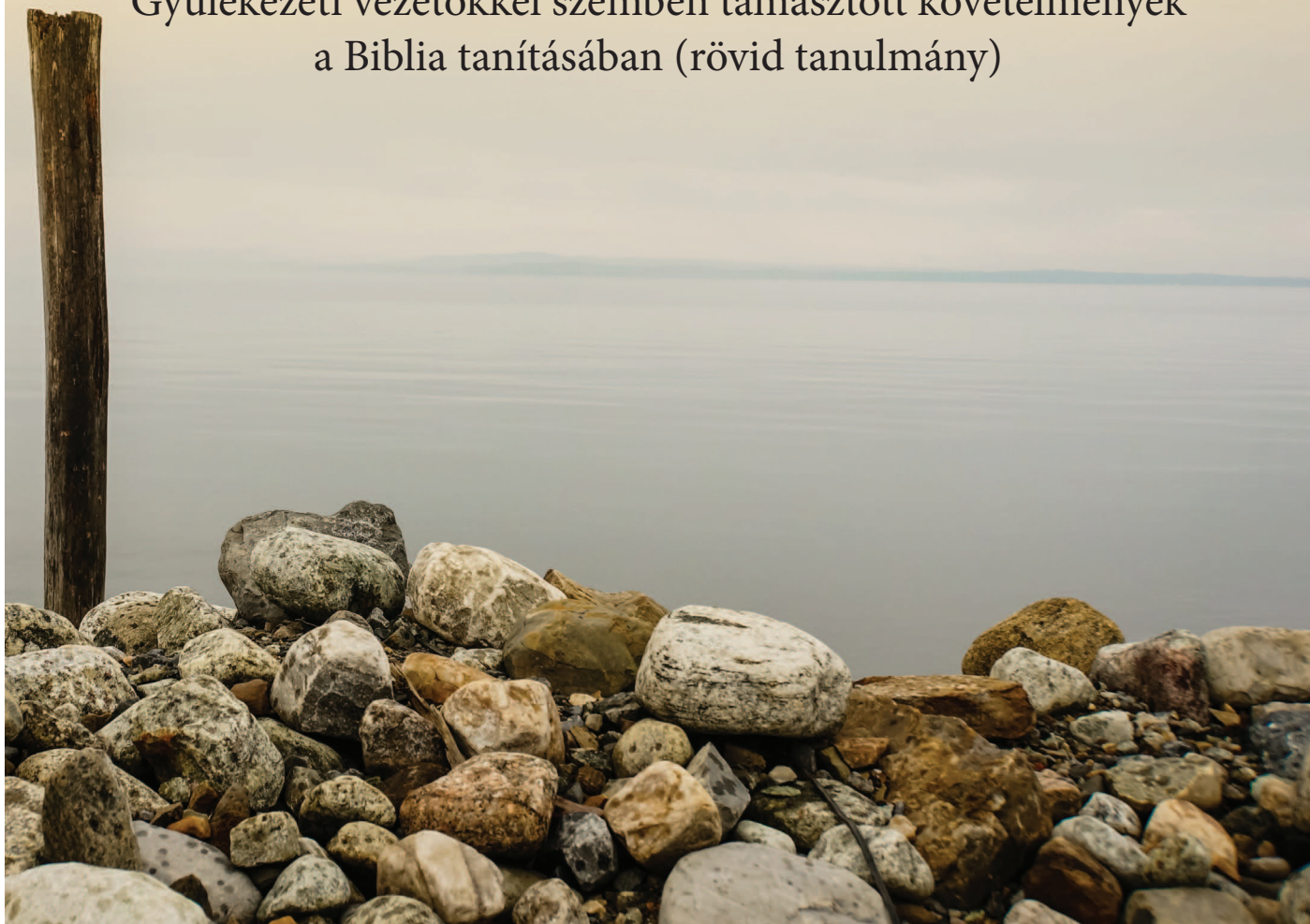

GYAKORLATI TEOLÓGIA

Vas Lajos

SZENTSÉG ÉS SZERETET – ELLENTMONDÁSBAN?

Gyülekezeti vezetőkkel szemben támasztott követelmények
a Biblia tanításában (rövid tanulmány)

Az alábbi írást egy kedves olvasónk küldte. A tanulmány gondolkodásra, véleménynyilvánításra ösztönző, ezért döntöttünk a megjelentetése mellett. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy a szerkesztőség véleménye is mindenben megegyező ebben a témában.

I. Napjainkban, amikor nagyon sok bibliai alapértéket már nem "divat" a világban komolyan venni (lásd például: a tízparancsolat előírásai stb.), nekünk, a gyülekezeteinkben különféle szintű vezetőknek és lelkipásztorságoknak fel kell tennünk a kérdést magunknak: Mi milyen mércéket kívánunk felállítani a Biblia tanítása alapján (illetve akarunk-e változtatni az eddigi gyakorlatunkon) a jövőben a különféle gyülekezeti vezetőknek (lelkipásztorok, presbiterek, diakónusok, evangélisták), illetve igehirdetőknek a megválasztásában vagy kirendelésében?

Azt kell látnunk, hogy a világ nyugati részén a keresztények bizonyos csoportjai már elveszítették hitelességüket az

emberek szemében, megalkuvó, igeellenes gyülekezeti, illetve életgyakorlatuk miatt. Például Svédországban néhány évvel ezelőtt felavatták az első női evangélikus lesbikus püspököt. Fontos figyelmeztetést mond számunkra az Ige ezzel kapcsolatban: „és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,2)

A Bibliából azt látjuk, hogy nincsenek élesen elkülönítve az igei követelmények aszerint, hogy valaki valamilyen szintű vezető, például evangélista, pásztor, vagy „csak” Isten ígését hirdeti valahol. Két kivételt látunk, ahol konkrét követelmények vannak felsorolva:

- püspökökkel szemben támasztott követelmények (presbiterek, gyülekezeti elöljárók, felvigyázók, más fordítás szerint): 1Tim 3,1–7, Tit 1,5–9.
- diakónusokkal szemben támasztott követelmények: 1Tim 3,8–13.

A nem éles elkülönítésnek az lehetett az oka a véleményem szerint, hogy akik Isten ígését hirdették, egyrészt valamilyen

vezetői szolgálatban is lehetnek, lásd Timóteushoz, illetve Tituszhoz írt levelek (Timóteus kézzírattal is imádkozhatott: 1Tim 5,22, Titusnak pedig feladata volt például presbiterek szolgálatba állítása városenként: Tit 1,5), másrészt pedig természetesen különösen az első keresztyének idejében, hogy megvizsgálták az adott igehirdetőket életét. Nem megfelelő életű személy igeszolgálatával kapcsolatban nem is volt probléma megemlítve a Bibliában.

IGEI KÖVETELMÉNYEK

A Biblia világosan beszél a vezetőkkel szemben támasztott igei követelményekről, és ezek a követelők (a teljesség igénye nélkül):

1. *A vezetőnek legyen hiteles az élete (ApCsel 20,17–36). Ez jelenti a követhetőséget (1Thessz 1,5–6; 2,13; Fil 3,17) Az igehirdető szavait alátámasztja az élete, ez hitelesíti a szavait. Ez az alapja az "erővel" való szolgálattételnek (1Pt 4,11). Vagyis: az igehirdető, vagy más szolgálattéző életén, szavain, szolgálatain*

akkor lesz áldás, eredmény, előrelépés, ha szavait az életvitele hitelesíti.

2. *A vezető élete ezenfelül példa kell hogy legyen mások számára: 1Thessz 2,10; 2Thessz 3,7–8; 1Tim 4,12–13; Fil 1,30; Tit 2,7. Minden területen!*

3. Ezzel a követelménnyel kicsit rokon értelmű az a követelmény is, hogy *az adott vezetőtől lehessen tanulni, szavaiból és tetteiből egyaránt (1Thessz 4,1; Kol 1,7).*

4. Meg kell említeni feltétlenül az adott vezetővel, igehirdetővel kapcsolatban a *feddhetetlenséget* is, ami a vezetőkkel szemben támasztott legfontosabb követelmény. A Bibliában minden korszakban voltak ilyen személyek, akik megfelelték a szentség ilyen irányú követelményének. Pál apostol például így kezdi egyik búcsúbeszédét: „Ti tudjátok... hogyan viselkedtem közöttetek...” (ApCsel 20,18) Ilyen volt Sámuel élete is, és áldás volt szolgálata: 1Sám 12,3–5. Úgy gondolom, ha az „asztal” körül szolgáló diakónus testvéreknek feddhetetlennek kellett lenniük (1Tim 3,10), akkor mennyivel inkább azoknak, akik az Isten igéjével szolgálnak, Isten igéjét, üzenetét hirdetik, Isten akaratát képviselik a gyülekezetben? Ha a gyülekezetünk só, világosság és hegyen épített város kíván lenni, a vezetőkkel, igei szolgálattézőkkel kapcsolatos követelményeket nem adhatja a szentség mércéjénél alább.

5. Végül, de nem utolsósorban: *A vezetők és Isten igéjének hirdetői, képviselői legyenek jó bizonyosságok környezetükben*

(ApCsel 6,3). Nehéz áldásos szolgálatot elképzelni olyan testvérrel, akinek az élete nem jó bizonyosság a környezetében, a munkahelyén, a családjában, a szomszédok, rokonok között és a gyülekezetben (1Tim 3,7; 2Kor 6,3). Amelyik vezetőről nem tudnak jó bizonyosságot tenni a kívülvalók, akinek nincs hiteles élete, *gyalázat hozhat a gyülekezetre is (1Tim 3,7)*. Bár az első igevers a presbiterek szolgálatára, életére utal, úgy gondolom, a gyülekezet célkitűzése ez kell hogy legyen minden követendő példaként a gyülekezet elé állított személy életével kapcsolatban. Timóteusról is voltak jó bizonyosságok: ApCsel. 16: 2.

ELVÁLTAK VEZETŐ SZOLGÁLATBAN

A gyülekezeteinkben nagyon érzékeny (és sajnos aktuális) téma a „nem feddhetetlen” személyek, elsősorban az elváltak igei, illetve vezetői szolgálatának kérdésköre. Vizsgáljuk meg ezt a kérdéskört az Ige fényében!

1. A Biblia azt mondja többek között a gyülekezeti vezetők kiválasztásáról: *„Ha van olyan, aki feddhetetlen, egyfeleségű férfi” (Tit 1,6). Vagyis: amíg megtehetjük, szeretnénk az igei követelményeknek minden szempontból megfelelő személyeket választani vezetői és igehirdetői szolgálatok végzéséhez!* Bár itt az Ige egyértelműen a presbiterek szolgálatba állításáról beszél, gyülekezeteinkben – nagyon helyesen – általában ugyanezeket a követelményeket támasztjuk a vezetőségi tagok elé is. Vezetőnek, igehirdetőnek olyan személyeket kell a gyülekezet elé állítanunk (ApCsel 6,2–6) az Ige tanítása, és az első gyülekezetek gyakorlata szerint, akik feddhetetlenek, hiteles az életük, követhető és példamutató az életvitelük, akik szolgálatain keresztül Isten meg tudja áldani mind a hallgatóságot, mind a gyülekezetet, és akiknek jó bizonyosságuk van mind

a kívülvalók, mind a gyülekezet részéről. Hogyan tudna például egy elvált (vagy újravezetett) személy hitelesen szolgálni, ha élete egyik fontos területén kudarcot vallott? Van természetesen helyreállító kegyelem, de ez nem jelenti minden esetben ugyanannak a szolgálati területnek a visszavételét a helyreállítás után.

2. Látnunk kell azt is, hogy az elválással – az esetek legnagyobb részében – rengeteg lelki-szellemi sérülés és rendezetlen lelki kapcsolat is érkezik az adott személlyel a gyülekezetbe, megterhelve a gyülekezet életét le nem zárt, meg nem bánt dolgokkal. Sajnos nem jellemző általában ezekre a személyekre a *gyülekezet előtti őszinte bűnbánat, illetve a múlt rendezésének készsége bocsánatkéréssel azok felé, akiknek fájdalmat okoztak. A rendezetlen, lezáratlan múlt pedig terheli ezeket a testvéreket az életét, ami hiteltelenné teszi igei szolgálataikat a gyülekezetben és az őket ismerő kívülvalók felé.* Pál apostol is le tudta őszinte bűnbánattal zárni a múltját, és áldás volt a szolgálatain (1Kor 15,8–9; 1Tim 1,13). Bizonyára vannak a közösségünkben pozitív példák is a hívő személyek elbukása utáni helyreállásra gyülekezet előtti bocsánatkéréssel.

3. Természetesen, mint vezetők, sajnáljuk az ilyen – házasság területén hajótörést szenvedett – személyeket, egyéni életük tragédiáját, de *a szolgálatot végző hiteles életű személyek gyülekezet elé állításával egy jelként kívánjuk mind a gyülekezetet, mind a kívülvalók felé tárnunk Isten eredeti elképzelését és követelményeit az*

előtte szolgálók, szolgálatra kirendeltek személyét illetően.

4. Amikor az a törekvés van a gyülekezeteinkben (néhány gyülekezet igeellenes gyakorlatával szemben), hogy lehetőleg („ha van...”: Tit 1,6) minden szempontból feddhetetlen személyek álljanak a gyülekezet színe elé vagy a szószékre, akkor azt a hitünket, igyekezetünket is ki akarjuk fejezni, amely az Isten elé hozott áldozatokkal szemben az egyik legfontosabb követelmény volt az Ószövetségben: az Istennek (minden területen, így a vezetők és igehirdetők kiválasztásánál is) a tőlünk telhető legjobbat kívánjuk adni! Az Ószövetségben illetéktelenek, jogosulatlanok szolgálatának engedélyezése élet-halál kérdése volt a szent helyen (4Móz 18,1-7), min nekünk is nagyon komolyan kell vennünk ezt a kérdést.

5. Amikor így cselekszünk, azt is jelenti az igyekezetünk, hogy hitelesen akarjuk képviselni Isten országának szentségét, tisztaságát a gyülekezeteinkben, a hívő és nem hívő személyek előtt. Nincsenek I. és II. osztályú igehirdetők az Ige tanítása szerint, vagyis akik néhány fő előtt szolgálhatnak, de több száz fő előtt már nem... Vagy alkalmas (méltó) valaki az Ige szerint az igehirdetői vagy egyéb vezetői szolgálatra minden szempontból, akit jó lelkiismerettel tudunk hallgatni, és a szolgálatát elfogadni, vagy nem. Ennek a szolgálatnak van méltósága az emberek előtt (Tit 2,7-8), hiszen amikor Isten igéjét hirdetjük, őt magát képviseljük.

6. Azt is szomorúan kell néha tapasztalnunk, hogy sokszor az ilyen „nem feddhetetlen” életűvé vált személyek igeellenesen „ajánlják” magukat igei vagy más vezetői (akár lelkipásztori) szolgálattételre, vagy annak folytatására (2Kor 10,18). Sajnos, az is előfordult, hogy ilyen személyek az illetékes egyházi vezetők előtti meghallgatás és jóváhagyás, illetve azok kirendelése nélkül neki is láttak ilyen irányú szolgálatok végzésének, vagy folytatták korábbi ilyen jellegű szolgálataikat! Az ilyen, Istentől jövő felhatalmazás és az illetékes egyházi vezetőség előtti meghallgatás, kirendelés nélkül végzett szolgálatokon nyilvánvalóan nem lehet sok áldás, hiszen Istent nem lehet megcsúfolni (Gal 6,7), aminek az igazát azután néha napi hírekből is tapasztalhatjuk...

7. Amikor illetékes egyházi felhatalmazás, jóváhagyás és kirendelés nélkül indul el valaki missziós vagy gyülekezeti igei szolgálatok végzésére, a vezetőkre vonatkozó igei normák figyelembevétele nélkül, ez maradandó lelki kárt, negatív precedenst (hivatkozási alapot) hoz létre a gyülekezetekben, amire a későbbiekben lehet hivatkozni. Ezért rendkívül fontos kérdés az illetékes egyházi vezetés az elvi állásfoglalása a közösségi életünk ezen területén, mivel a döntés nyilvánvalóvá teszi a közösségünk tagjai előtt: mennyire gondoljuk komolyan a gyülekezetek szentségben való járását látható jelekben is?

8. El kell fogadni azt az igei igazságot is, hogy az emberi jó szándék, az Úr iránti buzgóság még nem jogosít fel mindenfajta szolgálat engedély nélküli megtételére (1Sám 13,8-13; 2Sám 6,6-7; 4Móz 14,39-45). Sajnos ez a törekvés sokszor helytelen önismeretből, az alázat hiányából, a múlttal való őszinte szembenézés, vagy az igeismeret hiányából, esetleg egyszerűen felfuvalkodásból ered (2Krón 26,16-23), aminek megvoltak és meglesznek a szomorú következményei.

9. Személyes vallomásként – különféle területek vezetőségében részt vevő személyként – annyit még elmondhatok, hogy a megbeszéléseken a legtöbb problémát, gondot és időt mindig a nem feddhetetlen életű személyek ambiciózus törekvéseinek a megbeszélése vitte el.

10. Összefoglalásként annyit tennék hozzá a leírtakhoz, hogy ha nem akarunk igazodni a világi korszellemhez, ami igyekszik bizonyos területeken betörni a gyülekezeteinkbe is, akkor ne szállítsuk le a követelményeket a gyülekezet Igével foglalkozó vezetőire nézve! Ezalatt nemcsak az avatott személyeket, de a vezetőségi tagokat, igehirdetőket is lehet érteni. A gyülekezeteink (sőt a kívülvalók) jövőbeli sorsát, életét, jövőjét döntően befolyásolja az adott igei vezetők élete, személye. A

Bibliában ugyanis mindenütt azt látjuk, hogy egy adott csoportot, de a gyülekezetet is Isten a különféle gyülekezeti vezetők életén, szolgálatán keresztül akarja és tudja megáldani, ha ők alkalmasak az áldások átvételére és átadására (lásd Mózes, Józsué, Dávid, Pál apostol stb. élete, de akár a saját gyülekezeteink történeteire is gondolhatunk). Isten folyamatosan keresi a vezetésre alkalmas személyeket, és remélem, mindig is fog találni közöttünk ilyen – a szentség követelményeinek eleget tevő, annak megfelelő – vezetőket.

Sokat lehetne és kellene beszélni még az adott hívő vezetők részéről elvárt egyéb szükséges tulajdonságokról is, amelyeket a Szentlélek szeretne kiformalni bennünk. Beszélni kellene a szentségben való járás egyéb területeiről és követelményeiről is, amelyek nem kevésbé fontosak az adott vezető életében, de most nem ez volt a tanulmány fő területe.

11. Végül, de nem utolsósorban: mindezek mellett természetesen kijelenthetjük azt is, hogy nem elvenni akarunk szolgálatokat ezektől a testvéreinktől, hanem szeretettel segíteni akarjuk őket a törés utáni lelki helyreállásban, gyógyulásban, szétzilált kapcsolataik rendezésében, és visszaépíteni, visszailleszteni őket az új lelki helyzetüknek megfelelően a gyülekezetbe. Szeretnénk a szolgálati lehetőségeik széles tárházát bemutatni, segíteni őket, hogy a helyüket az életükben bekövetkező törés után is megtalálhassák a gyülekezetben. Ők is értékesek a számunkra, és az igei és vezetői szolgálatok végzésén kívül is sok másfajta szolgálat van még, ahol segíthetik a gyülekezetek misszióját, és áldás lesz a szolgálatukon: így például a beteglátogatás, bizonyágtételek, elmaradók után való menetel, szociális munka, segítségnyújtás a gondnoki, gazdasági vagy pénzügyi munkák végzésében stb.

A gyülekezeti élet ezen területén is – mint minden más területen – a döntés felelőssége a helyi közösségek vezetőié elsősorban, ugyanúgy, mint a gyülekezeteink jövőjének és a lelki-szellemi irányának a meghatározása.

Tisztában vagyok vele, hogy a szentség és a szeretet közötti biblikus egyensúly, illetve utak megtalálása és megtartása a gyülekezeteinkben nem jelent könnyű feladatot, hiszen általunk szeretett és értékelt (néha rokon...), értékes gyülekezeti tagok életéről van szó! Hiszem azonban azt is, hogy ha a közösségeink az Isten akarata szerinti szentség és szeretet egyensúlyában akarnak és tudnak járni, az arra való törekvésünk Istenünk gazdag áldásait fogja hozni a gyülekezeteink életébe. Segítsen meg erre minket mindenható Istenünk!

Debrecen, 2014. február 26.